

КАТУНАРИ.

Край брѣга на тиха Струма
Спрѣ се закѣснялъ керванъ;
Скитниците катунари
Ще стануватъ тука станъ.

Ей извиха се огньове;
Сѣнки трѣпнаха край тѣхъ.
И далечъ въ полето екна
Буйна глѣчъ, безгриженъ смѣхъ.

Пламъци се въ тъмнината,
Борятъ, сплитатъ . . . Въ яркый свѣтъ'
Тукъ неспява ликъ расчорленъ,
Тамо дрипава силуетъ.

Мудно нѣрдѣ тамъ цигулка
Прозвучѣ и сръчно сви
Вмигъ — и скършенъ, буенъ танецъ
Като вихъръ се изви:

Повѣспрѣ се и отново
Свий, извий и полѣти —
Топотътъ имъ сѣкашъ татѣкъ
Глухо подъ земя ехти.